

vendelse af militære magtmidler, men kun til imødegåelse af det *konkrete* angreb. Ordet „riget“ omfatter hele det danske territorium, og ved „angreb på riget“ sigtes kun til angreb på dette territorium, altså ikke til angreb på fremmed territorium, uanset at det kan imødegås efter FN-pagtens bestemmelser om kollektivt selvforsvar. Ved ordene „danske styrker“ er tænkt på selvstændige danske militærenheder, hvadenten de måtte være under dansk eller international kommando. Kun de frivillige korps, der er *underlagt forsvarsmagten*, vil falde ind under bestemmelsen i stk. 2. — Ved *stk. 3* grundlovfæstes *det udenrigspolitiske navn*, og formuleringen betyder en styrkelse af rigsdagens indflydelse ved påbudet om, at regeringen skal rådføre sig med nævnet om „enhver beslutning af større udenrigspolitisk rækkevidde“.

Landstingets udvalg gav i sin betænkning tilslutning til følgende udtalelse, som *udenrigsministeren* under et samråd havde fremsat vedrørende forståelsen af § 19, stk. 2: „Det følger af forholdets natur, at der ikke ved den pågældende bestemmelse sker nogen ærdring i den adgang, danske myndigheder har, til om fornødent med magt at skride ind overfor forsætlige krænkelse af gældende bestemmelser om adgang til dansk territorium.“

Aksel Larsen fandt det meget betænkeligt, at placering af danske styrker i udlandet under fremmed kommando eventuelt skulle kunne give regeringen fuldmagt til uden at spørge folketinget at bringe Danmark i krig. Han stillede derfor ændringsforslag om at udelade ordene „eller danske styrker“ af stk. 2. Endvidere var han imod at grundlovfæste det udenrigspolitiske navn, da dette formentlig ville betyde, at vigtige udenrigspolitiske drøftelser og afgørelser i endnu højere grad end hidtil blev henlagt til nævnet, hvorved folketingets indflydelse på udenrigspolitikken ville blive yderligere formindsket. Begge ændringsforslag forkastedes med 120 stemmer mod 7.

§ 20.

Stk. 1. Beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder, kan ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde.

Stk. 2. Til vedtagelse af lovforslag herom kræves et flertal på fem sjettedele af folketingets medlemmer. Opnås et sådant flertal ikke, men dog det til vedtagelse af almindelige lovforslag nødvendige flertal, og opretholder regeringen forslaget, fore-